

og som jeg i øvrigt i mange Maader kan være enig med. Han betragtede det, saa vidt jeg kunde forstaa, ligefrem som en Velsignelse, at man nu havde umuliggjort en Toldreform for en lang Aarrække. Jeg vil dog tro, at jeg kunde faa Tilslutning fra Tingets store Flertal for den Tanke, at det er temmelig urimeligt, med et mildt Udtryk, at betragte det fra Befolkningens Standpunkt som en Velsignelse og som en stor Lykke, at en Revision af vor overmaade stærkt forældede Toldlov skydes ud i en lang Aarrække.

Jeg vil sige med det samme, at jeg er heller ikke enig med min ærede Meningsfælle for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), navnlig i den Slutningsbetragtning, han fremsatte i Gaar, da han, saa vidt jeg kan skønne, forudsagde den nuværende Regering, at den var aldeles ude af Stand, inkompetent til at føre nogen som helst Reform af nogen nævneværdig Betydning igennem. Jeg synes ikke, at det ærede Medlem, uagtet han har mangeaarig Erfaring i Politisk, skulde agere Spaamand paa denne Maade. Jeg synes ikke, det er muligt for nogen paa Forhaand at sige, hvad denne Regering kan, og hvad den ikke kan. Jeg vil selvfølgelig ikke stærkt gaa i Rette med min ærede Kollega. Jeg erkender, at hans Erfaring er min langt overlegen. Det er muligt, han ser klarere end jeg. Men jeg tager i alt Fald Afstand fra den Betragtning, ligesom jeg tager Afstand fra de Udtalelser, der fremkom baade fra dette ærede Medlem og den ærede Ordfører og andre Steder fra, at Regeringen gavner denne Sag bedst ved intet at gøre. Jeg tror bestemt, at der kommer ikke noget ud af denne Sag, hvis Regeringen stiller sig paa det Standpunkt, at den intet gør. Jeg vil tværtimod for mit Vedkommende dels anmode Regeringen om, at den, saa hurtigt som muligt, vil fremkomme med sine egne Forslag, for at man kan se, hvordan de se ud — og selvfølgelig tror jeg ikke, jeg kommer til at tale for døve Øren — paakalde dens allerbedste Imødekommen under Forhandlingen af de Spørgsmaal, vi her behandle. De ere tilvisse, navnlig under Hensyn til den Betydning, de i Befolkningens Øjne have, af en saadan Værdi, at vi alle bør gøre vort yderste for at faa det bedst mulige ud af denne Behandling. Det vil jeg altsaa meget anmode den højtærede Regering om ogsaa for sit Vedkommende at gøre.

Jeg antager, jeg maa have Lov til endnu blot at tilføje nogle Ord om de andre to Love, som i Forhold til disse

første have adskillig ringere Betydning. Deres Beskaffenhed og Indhold skal jeg ikke komme ind paa, det antager jeg ikke, den højtærede Formand vil give mig Lov til, men jeg ønsker at sige lidt om dem i Almindelighed, saa er jeg færdig. Om Tillæget til Landkommunalloven, den kommunale Skattelov — den gælder for Resten baade for Land og for By — skal jeg sige, at den har jeg ikke saa overordentlig store Indvendinger imod. Jeg vil i alt Fald kunne gaa med til denne Lov med den Affattelse, den har, undtagen paa et eneste Punkt, som jeg haaber, vi kunne blive enige om at rette. Det gaar nemlig dog vistnok ikke an ligefrem at føre de store, folkerige Kommuner, der ligge i Kjøbenhavns Nærhed, til Fallittens Rand i Løbet af et Par Aar. Det er klart, at det vilde ske, hvis man fratog dem omtrent $\frac{2}{3}$ af deres Skatteindtægt og lagde dem ind til Kjøbenhavn. Det er umuligt, utænkeligt, selv om man kunde reducere de $\frac{2}{3}$ eller henimod de $\frac{2}{3}$ til Halvdelen, at Kommunerne kunde bære en saadan Nedgang paa en Gang uden Varsel. Jeg antager derfor, at man paa dette Punkt kunde komme til en fornuftigere Ordning. Det maatte i alt Fald for mit Vedkommende være Betingelsen for at kunne stemme for denne Lov. Der kunde jo tænkes en Ordning — ganske vist en Ordning, som jeg ikke ved, om den ærede Skattekommission kan faa Kjøbenhavns Kommune til at gaa ind paa — nemlig at tage hele den nordøstlige Del af Sjælland ind under Kjøbenhavn — Kjøbenhavn er jo paa Vej til det. Hvis man tog Gentofte, Ordrup, Lyngby, Søllerød, de Kommuner, der ligge Nord paa op til Hellebæk med og undtog Helsingør, som nok kunde være en Enklave for sig, vil jeg indrømme, at saa var den mellemkommunale Skatteordning mellem Landdistrikterne og Kjøbenhavn ude af Verden. Men da jeg ikke tror, man kan gaa saa rationelt til Værks, vil jeg dog bede de Herrer at tage i Betragtning, at de Beboere, som bo i Landsognene nærmest ved Kjøbenhavn, skulde ogsaa gerne have Lov til at være der fremdeles, de skulde ikke gerne helt gaa til Grunde lige straks, de skulde gerne have lidt Tid til at sunde sig paa det først. Jeg vil blot gøre opmærksom paa, at den Kommune, jeg har den Ære at repræsentere for Øjeblikket, har paa sit Budget for Regnskabsaaret 1899 en Skatteindtægt af Formue og Lejlighed paa 191,000 Kr. Naar nu der skal afgives, jeg vil ikke sige $\frac{2}{3}$, men i alt Fald Halvdelen af dette Beløb til Kjøbenhavn, gad jeg